

Přišlo jaro a s ním opět pražská Porta. Loňský ročník jsem vynechala a tak jsem se celkem těšila. Nepatřím mezi fajnšmekry žánru, ani mezi pravidelné posluchače Country rádia (jsem spíš velice občasná posluchačka), nemám tudíž takzvaně naposloucháno, a proto mi většina kapel a písní zní, dá se říct, neohraně. I přes mé sporadické výlety do folku a country mě ale letošní soupiska mile překvapila – našla jsem si pro sebe spoustu „nových“ interpretů. Zarazil mě maličko nárůst počtu účinkujících, ale naštěstí kvantita nebyla na úkor kvality. Pod taktovkou zasvěceného moderátora **Miloše Kellera**, který nám také zprostředkoval zajímavé rozhovory, a brilantního zvukaře **Páji Jindráka** vše odsejpal, účinkující se střídali jak na orloji a porota pilně posuzovala.

Jak zhodnotit výkon muzikantů, toť otázka. Pouhé líbí, nelíbí dostatečně výkon nevystihuje, nebo snad použít známky od jedné do pěti jako ve škole? Škála subjektivního hodnocení skvělé (šla bych na koncert), dobré (ještě bych si někdy poslechla), ujde to (neurazí ani nenadchne), nudné či nikdy víc (tady už není co dodat), by zase byla k některým účastníkům až moc netaktní a nespravedlivá, neb nejsem muzikant a nemůžu výkony hodnotit z hlediska kvality hudebního provedení. Takže uvedu jen postřehy a dojmy: Velmi mi zachutnalo **Hořký kafe**. Ocenila jsem zejména zajímavé texty schopné souznít s niternými pocity posluchače. Muzikanti uskupení

Nové struny

, bohatě nástrojově obsazeného, krásně rozsvítili atmosféru zvukem bendža, a to můžu. Malinko byli tak a la Mládek a vhodní i pro nás, už spíše salonní trampy. Těší mě, že u diváků vyhráli stejně jako u mě (viz [výsledky Porty](#)).

Potichu sice moc potichu nehráli, s harmonikou to ani jinak nejde. Napřed mě zarazili depresivním songem o žížale (zajímavá inspirace), ale naštěstí to vynahradili vtipnou jidiš písní. Nápady pobavily, ale přišlo mi, že mají velký rozptyl, respektive různorodost písní, což mi dělá potíže v jejich zařazení. **Flender a spol.** se s klarinetem poslouchali docela příjemně, to se týkalo i textů. Potenciál jistě mají, což ocenila i porota. Kapela

Ve čtvrtek v pět

zvuk obohatila flétnou, trochu až moc agresivní pro moje uši. Taky mi u nich místy malinko neladil dohromady s ostatními hlavní zpěvák. Jinak ale dobrý, zvláště poetický text druhé písně *Cesta mraků*

. Irskou muziku předvedli výborně

Jolly Buskers

, proč ne. Skupina

Napsal uživatel Iva Pokorná
Neděle, 17 Duben 2016 21:56

O.K.mžik

mě bohužel ani s žertovnou písni ze života hmyzu

Mandelinka

příliš nenadchla. Co není, může být, jsou mladí a můžou na sobě zapracovat. Jejich zpěvák mě trochu tahal za uši občas moc otevřeným „a“. Kapela

Z hecu

podala svůj standard.

Ze sólistů mě básnivými, pocitovými a vtipnými texty mile potěšila od klavíru **Veronika Wildová**. Zvlášť její

Miloš

zabodoval, alespoň u publika. To její kolega věčný študák

David Kozák

tak úspěšný nebyl. Hrát se slovy si sice umí, ale čeho je moc, toho je příliš, příběh se mi z písni nějak vytrácel.

Zato ale, když přišel na pódium **Jan Vytásek**, přišel s ním konečně HLAS! A osobnost. Pro mě skoro úžasné překvapení. Jsem ráda, že jsem se shodla s odbornou porotou, která mu přiřkla první místo v interpretační a druhé v autorské Portě. Také jsem ocenila poetiku jeho textů i kytarový duet s

Tomášem Peckou. Duo bardů **Zd**

enek Barták a Milan Kramarovič

bylo jako vždy vynikající, hudebně perfektní a zaslouží si plně ocenění od poroty (konečně taky).

K mému nemilému překvapení pak mé špatné ploténky řekly dlouhému sezení rázně dost a musela jsem zvednout plachty. Nestačila jsem si proto poslechnout už ani

Honzu Jíchu

, bohužel (snad tedy někdy jindy a někde jinde), ani skupinu

Fregata

. A vyhlášení vítězů jsem si musela přečíst až druhý den, moc mě tentokrát nezklamalo, naopak v mnohém potěšilo.